

mødt ca. 50 pCt., men vi vide jo ogsaa godt, at i Almindelighed er der ikke nogen stærk Kamp ved Sogneraadsvælgene rundt omkring, saa der er ikke noget særligt, der drager Vælgerne til disse. Derimod har Tallet været meget stort paa mange Steder — helt op til 80—90 pCt. i adskillige Sognekommuner, hvor der har været Kamp.

Det ærede Medlem for Thisted, der var Ordfører for denne Indstilling fra Højres Side, berørte i sin almindelige Omtale af Sagen Forholdene i Sverige. Det forekommer mig, at naar man skal tale om den almindelige Valgret, saa er det naturligere at se hen til Forholdene i Norge, hvor en saadan Ordning jo nu har virket i en Aarrække, og hvorfra man snarere maatte forvente, at man kunde hente Eksempler, naar man skulde belyse, hvilke Erfaringer man mener at kunne gøre her i Landet. Jeg tror imidlertid, at man i Norge aldeles overvejende er veltilfreds med, at man fik denne Valg-Ordning gennemført for en Aarrække tilbage.

Af de frikonservative er der jo foruden Aldersbegrænsningen opstillet et andet Valgrets-Tøstemme-System med Hensyn til Valgretstidens Varighed. Det vil jo dels komme til at virke paa samme Maade som Aldersdelingen, og dernæst vil det jo kunne medføre Ulighed paa forskellige andre Omraader, foruden alle de store Vanskeligheder, der vilde blive for Kommunerne ved at praktisere en saadan Ordning. Naar det er Valgretten, man har lagt særlig Vægt paa, vil der jo f. Eks. kunne komme en saadan Urimelighed frem, som at yngre tilflyttede Folk ville gaa forud for Folk, der ere fødte i Kommunen, have levet deres hele Tid der, og ofte ville føle ganske anderledes naturlig Interesse af Forholdene. — Foruden dette har der fra frikonservativ Side subsidiært været opstillet et Forslag med Hensyn til Skatteudskrivningen i Kommunen. Men, naar man læser dette Forslag, der var det andet Led i det *Enten—eller*, som blev det sidste Ord fra den Side i denne Samling, igennem, vil man let finde, at det ikke har været af en saadan Natur, at man fra vor Side har kunnet slutte sig dertil. Man vil først have, at det skal fastslaaes, at Københavns Skatteprocent skal blive ved det nuværende Størstebeløb. Da man fra Ministeriets Side for Tiden har Forhandling om hele denne Sags Ordning med Københavns Kommune, forbyder det sig allerede af den Grund at lovgive om dette Spørgsmaal i det nærværende

Øjeblik, og blot at fastslaa noget, som allerede staar i en nugældende Lov, vilde der jo ikke være nogen naturlig Rimelighed for. Derefter foreslaas det endvidere, at man ikke skal kunne stige mere end 1 pCt. og altid, naar man stiger der ud over, skal have højere Myndigheders Tilladelse. Saa snart man var stegen 1 pCt. i en Kommune fra det nuværende, skulde man nu og i al Fremtid bestandig gaa til Amsraadene og til Indenrigsministeren, om det saa kun var 100 Kr. eller mindre, man vilde bevilge paa Budgettet. Til en Bestemmelse om en lovbundne Maksimumsprocent er der knyttet den Bestemmelse, at Kommuner, som nu havde over de Beløb, som vare fastsatte der, overhovedet slet ikke skulde kunne naa over den Grænse, at de altsaa skulde gaa til Lovgivningsmagten, endog naar de blot skulde nogle faa Kroner højere op med deres Budget. Da allerede nu en Række Kommuner er oppe paa det, vil det let ses, hvor urimeligt og ganske umuligt det vilde være at fastslaa saadanne snærende Baand, som jeg her har nævnt.

Udenfor de Partier, jeg her har omtalt, have Socialdemokraterne og de radikale været repræsenterede i Udvalget, men deres betydeligste Virksomhed ligger jo aabenbart udenfor Udvalget, ude ved Møder og i Pressen, hvor de have søgt at svække ikke Valgretssagens Modstandere, men derimod dens Tilhængere, Regeringen og dens Venner, og derved gjort deres til at hindre en Løsning, som, om den var bleven gennemført, — det, tror jeg nok, skal staa, naar Sommerens Møder, som der har været Tale om i Aften, ere omme — den langt, langt overvejende Del af Valgretssagens Venner dog vilde hilse med Glæde og Tilfredshed.

Det er første Gang, denne Sag har været Genstand for nogen egentlig Realitetsforhandling her paa Rigsdagen mellem de to Ting. Siden Forslaget kom frem, i 1870, har der ofte været Forslag fremme, og de have ofte været til Behandling her, særlig her i dette Ting. Men først i de allerseneste Aar har der været nogen egentlig Forhandling om Sagen, nogen indgaaende Forhandling om den i det andet Ting, og først i denne Samling er den egentlige Realitetsforhandling begyndt. Nu er man jo ikke forvænt her i Rigsdagen med, at en saa stor Sag bliver gennemført gennem en enkelt Samlings Realitetsforhandling, og havde der ikke været særlige Omstændigheder ved denne Sags Forløb, saa havde der jo vel heller ikke